

helikujunduslahendusi (kirikukellade peaaegu kõrvulukustavaks paisuv müra); rääkimata ülilihtsast, ent polüfunktsionaalsest kujundusest, kus kaks lauda, paar tooli ja vahe-eesriie märgistavad täpselt kõik vajalikud tegevuskohad.

Ent tervik mõjub papiselt ja naerda saab vähe.

Sest miks peaks meile hinge minema lugu ühest 18. sajandi kõrtsiemandast, kes ässitab omavahel võistlema laostunud markii ja ostetud tiitliga krahvi ning mässib ise samal ajal ümber sõrme naistevihkajast rüütlit?

See kõik on mitme kraadi võrra liiga jabur, et asja tõsiselt võtta.

Kuigi-kuigi... vist üsna samamoodi käivad asjad ka tänapäeval. Mõni mees on ainult imago. Ja mõni raha. Ja mõni kiisu tõmbab nii ühel kui teisel naha üle kõrvade.

VAT-i "Mirandolina" selliseid paralleele ei tõmba ja kaasaega ei kipu. Näod on puuderdatud ja parukad puhvis. Ning selles ajastutruuduses pole midagi halba. Küll aga jääb küsitavaks lavastaja valitud rõhutatult teatraalne, taotluslikult "mitte-loomulik" mängulaad, mis teeb enamikust tegelastest karikeeritud kriipsujukud, peaaegu maskid. Esteetilise katsetusena pole selline lähenemine kindlasti huvituseta, ilmselt leiab siit paralleele Goldoni-ajaga, commedia dell'arte stiiliga jne. Saalist oli siiski sootuks nauditavam vaadata Peeter Tammearu elusalt koomilist Kavalier de Ripafrattat, kes krapsakalt üle minestanud majaperenaise kalpsab.

Aga VAT Teatri isikupära kinnitab "Mirandolina" küll. See on stiiliotsing, mis passib "Sokratese", "Brandi", "Fausti" ritta. Selgelt omanäoline.

Carlo Goldoni "Mirandolina"

Lavastaja: Giorgio Bongiovanni

Kunstnik: Pille Jänes

Mängivad: Katariina Lauk, Peeter Tammearu, Tanel Saar jt.

Esietendus 1. veebruaril KUMUs

VAT Teater

Toimetas
Mari Kartau